

TAIMITARHA
MURHAT

YKSI

RUUMIS

LIIKAA

CARIN
HJULSTRÖM

TAMMI

CARIN HJULSTRÖM:

Pikku murha vain (2020, suom. 2024)

Vain pisara verta (2021, suom. 2024)

Yksi ruumis liikaa (2022, suom. 2025)

CARIN
HJULSTRÖM

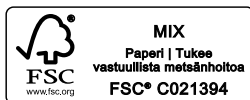
YKSI
RUUMIS
LIIKAA

Suomentanut Nina Mäki-Kihniä

TAMMI

HELSINKI

Sitaatti ”Paavo Puosu” -laulusta on mukaelma Pallen suomennoksesta
(*Suuri Toivelaulukirja 8*, WSOY, 1997).

Ensimmäinen painos
Ruotsinkielinen alkuteos *Ett lik för mycket* julkaistiin Ruotsissa 2022.
© 2022. Carin Hjulström by Agreement with Enberg Agency
Suomenkielinen laitos © Nina Mäki-Kihniä ja Tammi 2025
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä,
Lönrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki.
ISBN 978-952-04-5320-6
Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

Isälle

Prologi

Toukokuun kuu valaisi tummansiniseltä yötaivaalta Upplands-Bron metsiä ja peltuja. Vainiolla oli kevätkylvös noussut oraalle viljavasta maasta, ja pellonlaidalla jolkotti suuri eläin. Sen askellus oli pitkää, rytmikästä ja voimia säästävää, tassu toisensa jälkeen painoi jäljen pehmeään multa. Susinaaras eteni nopeasti kohti Svea Livgarden varuskunta-alue. Pimeän suojassa eläin ohitti vaarallisiksi merkityt ampuma-alueet, keväänvihreät golfviheriöt, hiljattain rakennetut varastot ja lapsiperheiden suosimat asuinalueet, ennen kuin se tuli suurelle parkkipaikalle Kungsängenin rajalle. Asfalttikenttä oli autio. Susinaaras hölkkäsi arkailematta sen poikki ja jatkoi luoteeseen metsän siimekseen. Juuri kun se oli kadonnut puiden lomaan, espanjalaisissa kilvissä oleva kuorma-auto mateli parkkipaikalle kuin epäröiden.

Kuljettaja kiersi alueen hitaasti varmistaakseen, ettei siellä tosiaan ollut muita, sitten hän sammutti moottorin ja hyppäsi alas ohjaamosta verryttelemään jalkojaan. Hikisen paitansa rintataskusta hän otti ruttuisen röökirasian, ravisti esiin tupakan, sytytti sen ja imaisi ahnaasti muutaman henkosen. Hän vilkaisi vielä kerran ympärilleen. Ei auton autoa näköpiirissä.

Vain vaimeaa kohinaa kantautui muutaman kilometrin päästä E18-tieltä. Mies nojasi selkensä autoon, otti puhelimensa ja kirjoitti viestin: *Nadie está aquí.* ”Ei täällä ole ketään.” Vastaus tuli melkein heti. *Tranquilo. Ellos vienen.* ”Rauhoitu. Kyllä ne tulevat.”

Kun tupakka oli palanut filttiin asti, mies nousi takaisin ohjaamoon, kallisti selkänojan taaksepäin ja antoi silmien painua kiinni. Verkkokalvolla vilisti kuvajaisia viime päiviltä. Lastaus satamassa Espanjan aurinkorannikolla, rajanylitys parinkymmenen kilometrin päässä San Sebastiánista, moottoritie Pariisin laitamilla. Kuski palasi tiukkaan tilanteeseen Alankomaiden rajalla ja älähti unissaan. Satojen miljoonien kruunujen kamalastin kanssa ei kerta kaikkiaan saa jäädä rysään. Näytä viattomalta, ole ihan normaalisti, salaa stressihiki, horkka ja hakkaava sydän. Rajavartijalla valpas katse. Ja sitten helpotuksen huokaisu, kun tanakka virkamies tekee päätöksensä ja ohjaa jatkamaan matkaa ilman tarkastusta. Nukkuva kuski käänsi levottomana kylkeä istuimella. Unessa hän ajoi autolautalle, nousi maihin Ruotsin puolella ja suuntasi pohjoiseen, vaikka silmäluomet tuntuivat hetki hetkeltä raskaammilta. Kun ratissa oli vierähtänyt yli 40 tuntia ja takana oli 3 800 kilometrin ajomatka, tapahtui se, mitä ei saanut tapahtua: hän nukahti ja menetti auton hallinnan.

Kuski heräsi rajusti hätkähtäen juuri, kun hän unessa suistui tieltä. Tokkuraisena ja stressaantuneena hän avasi silmänsä ja katsoi kelloa – joko se oli puoli kolme? Eikä parkkipaikalla vieläkään ollut ketään. Hän kirosi ääneen huomattessaan aamun sarastavan ja kirjoitti: ”Haloo! Pian on valoisaa! Ei vieläkään asiakasta. Tavara täytyy purkaa, täältä pitää lähteä lätkimään. Mitä teen?”

Pomo vastasi: ”Huonoja uutisia. Ammuskelua Tukholmassa. Asiakkaat sairaalassa. Tilanne epäselvä. Käynnistä varasuunnitelman. Odota. Ei kestä kauan. Lähistöllä on kavereita.”

Pian sen jälkeen puhelin soi vanhassa talossa, jonne oli Kungsängenin parkkipaikalta vain vajaa kilometri. Roteva viisikymppinen mies vastasi uneliaana mutta ponkaisi oitis ylös ja meni ravistelemaan eloa hintelään mieheen, joka kuorsasi kulahaneella sohvalla. Muutaman minuutin päästä hän soitti hereille kaksi paikallista epeliä ja käski näitä kiittämään onnentähteään, sillä heille ropsahti nyt tuottoisa keikka.

Alle puolen tunnin päästä valkoinen pakettiauto ajoi parkkipaikalle, joka melkein jo kylpi päivänvalossa. Väsyneet miehet nostelivat kuorma-autossa silmänlumeena olleet marmorilevyt hartiavoimin sivuun ja alkoivat sitten siirtää määrätietoisesti laatikon toisensa jälkeen pakettiautoon. Kuski ja roteva mies vaihtoivat muutaman sanan englanniksi. Kielimuuri tuli vastaan, joten roteva mies kutsui hätiin hintelän kaverinsa, joka puhui espanjaa. Meneillään olevista bisneksistä vaihdettiin mielipiteitä kiivaasti mutta lyhyesti, minkä jälkeen osapuolet rauhoittuivat ja kättelivät. Seuraavaksi kallisarvoinen lasti ajettaisiin metsään, missä oli kaikki valmiina varasuunnitelman mukaisesti – kama kätkekettäisiin varmaan paikkaan, kunnes kaupat toteutuisivat. Luodinkestävä kontti ja aivan erityiset vahtikoirat antoivat kahdelle miehelle varmuuden vakuuttaa espanjalaisille ystävilleen, ettei mikään voi mennä pieleen.

Aurinko nousi idästä, ja takkuinen susinaaras saapui Säbyholmin peltoaukioille ja vanhoihin metsiin. Täällä oli kaikkea, mitä se tarvitsi – sankkaa metsää, vettä sekä metsäkauriita ja hirviä.

1. luku

Siri havahtui nykyään hereille aina jo aamuvarhaisella ja mietti, liittyikö se ikään. Saattoi se johtua siitäkin, että hänen pienessä makuuhuoneessaan Säbyholmissa oli rullaverhon ja ikkunanpuitteen välissä ärsyttävä rako. Aiemmin hän oli nauttinut pitkistä aamu-unista, mutta nyttemmin oli virkistävää seurata auringon nousua peltojen, niittyjen ja Mälarenin ylle. Varhain liikkeelle päästessään hän pukeutui lämpimään takkiin ja meni kahvikupin kanssa kuistille. Päivä päivältä hän todisti, miten leskenlehdet ja valkovuokot levittäytyivät tienpientareella ja sato alkoi nousta peltomaasta voimistuen vehreydessään. Koivut ja lehmukset olivat hiljattain puhjenneet lehteen. Tammet olivat tapansa mukaan mattimyöhäisiä, ja niiden kuhmuraiset oksat vasta vihersivät hennosti. Lehtivihreä ja kasvuvoima olivat antaneet muodonmuutoksen koko maisemalle, ja maailma oli pehmeämpi ja kutsuvampi. Pirteä västäräkki sipsutteli etupihan soralla keikutellen tyylilleen uskollisesti pyrstöään ennen kuin pyrähti vähän matkan päähän ja esitti saman kuvion uudestaan, ja kiuru liversi korkeuksissaan Säbyholminlahden niityn suunnalla.

Anton oli tietysti yhä unten mailla. Siri herätti hänet yleensä kahdeksan korvilla tarjoilemalla aamiaisen sänkyyn, koska halusi suoda pojalle edes osan siitä, mitä toivoi tehneensä jo kauan sitten. Turhaa hemmottelua kenties, mutta se teki hyvää hänelle

itselleen. Ja ilahdutti Antonia, kunhan pahin aamuäreys oli laantunut. Kuistilta Siri pystyi tarkkailemaan muiden menemisiä ja tulemisiä – se oli yksi maaseudun iloista, joita hän oli oppinut arvostamaan. Aamu oli aurinkoinen, taivaalla oli vain hajanaisia palleropilviä, ja hän nautiskeli vahvaa, kuumaa kahviaan, kun katse osui Rösaringvägeniä pitkin lähestyvään hahmoon. Taimitarhalle päin käveli nuori nainen, ehkä vähän yli kolmekymppinen, armeijan vihreissä, jaloissaan maiharit ja harteillaan iso selkäreppu.

Tienoolla kaikui vaimea koiranhaukku. Siri oli pannut merkille, että Hammartorpin lähikukkulan vanhaan taloon oli muuttanut uutta väkeä. Epäsiistillä tontilla oli pari suurta koiratarhaa entisen omistajan ajoilta, koska siellä oli pidetty kenneliä. Nytemmin Siri oli nähnyt suurten, harmaanvalkoisten koirien kuljeksivan levottomina aidanviertä edestakaisin, ja näky herätti väistämättä huolen ja pelon. Mutta koiranpito ei ole kiellettyä, hän ajatteli katsellessaan tiellä taivaltavaa naista herpaantumatta. Samassa hän muisti sanomalehden. Hän oli vastikään uusinnut paperilehden tilauksen, jotta päivä voisi alkaa kotoisasti kahvin ja Dagens Nyheterin sivujen kahinan siivittämisenä. Lehti kannettiin postilaatikkoon joka aamu, ja Siri päätti hakea sen nyt, kun maastopukuinen nainen selkäreppuineen lähestyi katse visusti maassa. Nainen oli kaunis ja hän näytti vahvalta, sellaiselta ihmiseltä, joka pärjää. Toisaalta olemuksessa oli jotain raskasta ja surumielistä, aivan kuin harteilla olisi repun lisäksi koko maailman murheet.

”Hyvää huomenta”, Siri sanoi.

”Hei. Tiedätkö, missä päin harjua ja sen perämetsissä voi täyttää makean veden pullon?”

”Siis juomavedellä? Itse asiassa en tiedä. Ilmeisesti siellä on jossain lähde tai vesipiste, mutten osaa sanoa missä. Onko edessä yöretki metsään?” Siri kysyi.

”Jep, ajattelin vetäytyä sinne muutamaksi päiväksi. Joskus on ihanaa vain olla itseksensä luonnossa.”

”Sinua ei ilmeisesti pelota? Siis nukkua metsässä yksin pimeässä villieläinten joukossa?”

Nainen hymähti.

”Ei, se on tuttua, ja olo on siellä turvallisempi kuin monessa muussa paikassa. Kuulostaa ehkä oudolta, mutta niin se on”, hän sanoi ja nosti katseensa.

Siri huomasi, että naisen kasvojen iho punersi hennosti kuin itkun jäljiltä.

”Kiitos kumminkin”, nainen sanoi ja jatkoi matkaa.

Siri nosti kätensä toppuutellen toisen lähtöä. ”Odota. Mistä on kyse? Onko kaikki... hyvin?”

Nainen pysähtyi ja kääntyi. Siri huomasi, että hänen yksinkertainen kysymyksensä oli nostattanut kyynелеet naisen silmiin mutta itku tukahtui tahdonvoimalla ja tekohymyllä.

”Ei hätää. Kaikki on hyvin. Ainakin pian.”

Siri hiljensi yrittäessään tulkita arvoituksellista vastausta.

”Mitä tarkoitat?” hän sanoi.

Nainen seisoivatona ja katseli kaukaisuuteen pitkän aikaa.

”Onko sinulla lapsia?”

Kysymys yllätti Sirin, ja vei muutaman sekunnin keräillä ajatukset.

”Ei ole. Valitettavasti. Se jäi tapahtumatta.”

Nainen pudisti päätään ja katsoi maahan.

”Anteeksi. Oli epäkohteliaista kysyä. Mutta mitenkäs se vesi? Osaatko sanoa siitä vesipisteestä?”

”Valitettavasti en, mutta meillä piisaa vettä, jos haluat täydentää jo täällä.”

”Sekin sopii”, nainen sanoi ja nyökkäsi kiitollisena, kun Siri osoitti vesilettoa talon seinustalla.

Siri katseli, kun nainen täytti kaksi suurta pulloa. Siniset silmät, pitkänhuiskea ja treenattu vartalo, suorat vaaleat har-tiapihuiset hiukset. Tasapainoisen oloinen mutta myös apea ja yksinäinen.

Nainen pakkasi vesipullot repun sivutaskuihin, nosti kätensä hyvästiksi ja lähti kävelemään.

”Kauanko aiot olla reissussa?” Siri kysyi.

”Vähintään pari päivää. Kiitos vedestä.”

”Hyvää jatkoa! Pidähän huolta itsestäsi.”

”Kiitos, yritetään”, nainen sanoi kääntymättä.

Anton oli piehtaroinut yön aikana niin, että lakana oli valahtanut puoliksi lattialle ja peitto pyrki pois pussilakanasta. Hän oli herännyt puhelimen värinään monta kertaa eikä ollut malttanut olla tarkistamatta, mistä on kyse. Ensimmäinen viesti oli kaverilta, johon hän oli tutustunut vanhan kamunsa, tällä hetkellä kiven sisässä istuvan Puddyn kautta. *Kiinnosteleeko pikakeikka?* luki ensimmäisessä viestissä. Toinen oli tullut tunnin päästä. *Hei haloo, vastaa! Pääsetkö? NYT on se hetki.* Antonissa oli virinnyt jotain, ja jännityksenjano oli käynnistänyt vaikeasti hallittavan adrenaliiniryöpyn, joka vei unen.

Kun kännykkä oli pärissyt kolmannen kerran, hän oli paitsi utelias myös ärtynyt. Mutta viesti olikin Björniltä, Thorestan rengiltä, ja kysymykset olivat toisenlaisia. *Huomenta, unikeko. Tuletko Cecilian kanssa viikonloppuna laukkaradalle? Kaksi- ja kolmivuotiaiden lähdot. Sain kaverilta vaparit. Lupaam, että se on hauskaa ja jännää. Ruokaa, kaljaa ja ehkä pikavoittoja, joita voi juhlia. Björn.*

Anton sulki silmänsä ja oli nukahtamaisillaan, kun huoneen ovi aukesi ja sisälle levisi tuoreen kahvin tuoksu. Siri laski aamiaistarjottimen sivupöydälle, nosti rullaverhon ja avasi ikkunan.

”Huomenia. Täällä täytyy tuulettaa. Nukuitko hyvin?”

”Mitenkuten”, Anton mumisi unisesti. ”Onko aina pakko tulla aukomaan ikkunoita? Tulee kylmä. Ja häikäisee.”

”Se on tarkoituksin. Sinulla on kasvihuoneilla aamun kaste-luvuoro, ja se on tehtävä, ennen kuin tulee liian kuuma. Näitkö mukavia unia?”

Anton tuhahti, sulki silmänsä ja muisteli.

”Näin unta, että Björniltä tuli tekstari ja kutsu laukkakilpailuihin Brohon”, hän sanoi, otti kännykän ja klikkasi viestiä. ”Se olikin totta.”

”Ojoi, laukkakisat! Minäkin haluan tulla”, Siri sanoi ja nosti aamiaistarjottimen sivupöydältä sänkyyn.

”Tuota... Björnin kutsu taisi koskea vain Ceciliaa ja minua. Hänellä on vapareita.”

Siri nauroi.

”Ei hätää. Se oli vitsi. En malta olla näyttelemättä silloin tällöin. Kahvia, kaksi juustovoileipää, kananmuna ja jogurtti, olkaa hyvä.”

Anton näytti ykskaks syylliseltä, aivan kuin olisi tajunnut, että oli käyttäytynyt itsekkäästi.

”Sori. Sanoin ilkeästi. Joskus unohdan, kuinka kiltti olet. Ja aamiainen sänkyyn on ihan huippua. Kiitos.”

Siri oli imarreltu ja ylpeä yksinkertaisen taktiikan toimituksesta.

”Kyllähän isoäitikin laittoi aamiaista?”

”No joo. Sekin oli kiltti mutta ankara myös. Omillaan pärjäämistä oli opeteltava. Nirhamat polvissa ja törkyaikaiset herätykset kuulemma karaisevat. Ihan kuin elämä olisi yhtä taistelua. Vaikeaa ja raskasta.”

”Tiedän. Hän oli minullekin kipakka ja ankara. Perisynti, jota yritän olla siirtämättä sinulle. Ja jos joskus saat lapsia, olet heille varmasti hellä.”

”Niinkö uskot?” Anton sanoi totisena.

”Niin minä uskon. Sinulla on sydäntä ja empatiaa.”

”Ei kun uskotko, että saan lapsia?”

Siri tarkasteli nuorta sukulaispoikaansa mietteliäänä, aivan kuin vastausta olisi todellakin pitänyt miettiä pitkään, mutta sitten hän hymyi entistäkin leveämmin.

”Kuule, uskon minä. Siis jos itsekin haluat. Uskon, että olisit ihan mielettömän hyvä leikkittäjäsiä. Kunhan pysyt erossa

Puddyn kaltaisista tyypeistä, kaikki sujuu hyvin. Tytöt ainakin näyttävät ihastuvan sinuun.”

Anton tuhahti.

”Älä jaksa...”

”Jaksa mitä? Itsepä kysyit ja minä vastasin”, Siri sanoi ja katse li herkkänahkaista veljenpoikaansa. ”Tuleeko Cecilia laukkaisoihin?”

”Ei aavistustakaan. En ole vielä itsekään luvannut mennä. Saa nähdä.”

”Tietenkin menet. Kunhan vain meille kahdelle jää aikaa varautua viikonloppuun. En nimittäin halua kaikkea omalle kontolleni: on varaston täydennystä, kassavuoroa ja kukkakahvilaa.”

”Juu, juu. Tiedetään, tiedetään. Kiitti, että herätit ja olet kiltti, vaikka näytänkin joskus hapanta naamaa.”

2. luku

Olle oli pakannut viimeiset muuttolaatikot eilen, lukinnut vanhan homeisen poliisiparakin ja körötellyt kotiin suureen, tyhjään omakotitaloonsa Hätunaan. Päivä oli venynyt pitkäksi, joten hän otti luvan kanssa ylityövapaata, mutta päivysti kai-ken varalta lähtövalmiudessa. Huomenna hän tekisi etätöitä kotona, ja uuden parakin toimitus oli sovittu torstaiksi: Bro saisi upouuden väliaikaisen poliisin toimipisteen. Olle oli tietysti toivonut, että työpiste siirtyisi oikeaan rakennukseen – joskus oli kiusallista selostaa, että paikallispoliisin tilat olivat parakissa lähijuna-aseman kupeessa – mutta olihan siinä toisaalta tiettyä vapaudentunnetta, että sai olla omissa oloissaan, poissa virallisista piireistä, ja mennä ja tulla mielensä mukaan. Lisäksi juna-asema oli strategisesti oivallinen sijainti, sillä monet rikokset tapahtuivat sen tai keskustan seutuvilla.

Aamupäivällä hän oli ottanut vastaan puhelinilmoituksia ja perannut sähköposteja. Yksi oli hänen pomoltaan Kjell-Åke Fribergiltä. *Hei. Kiitos viimeisestä. Hyvä, että pääsit käymään niin lyhyellä varoitusaajalla. Europol kiitti vihjeistäsi, ja laitteisto on asennettu. Onko aktiivisuus alueella lisääntynyt?* Ollen hämmästyks- kasvoi viestiä lukiessa. Friberg kirjoitteli yllättävän avoimesti suo- jaamattomassa sähköpostiviestissä, vaikka itse kokous kyseisestä aiheesta oli ollut aivan hys-hys. Ehkä hän luotti siihen, että poliisin omissa turvajärjestelmissä oli tarpeeksi vahvat palomuurit,

eikä kukaan ulkopuolinen pääsisi tähän käsiksi. Kolme viikkoa sitten iltapäivällä Olle oli matkustanut ensin paikallisjunalla Odenplanille, vaihtanut vihreään linjaan ja ajanut sillä Blåsutin metroasemalle, mistä hän oli jatkanut bussilla ja kävellen metsähautausmaalle, jonka krematorion varjoon oli sovittu tapaaminen Fribergin ja tämän ulkomaalaisen vieraan kanssa.

Ollen rooli oli selkeä: Friberg ja hänen Europolin kontaktinsa halusivat tietää, missä Ollen alueella todennäköisimmin tehtiin huume- ja asekauppoja. Olle oli luetellut kuusi, seitsemän paikkaa, muun muassa Willys-kauppa Brossa, Stora Coopin parkkipaikka Kungsängenissä, Skällstan teollisuusalueen sorakenttä ja muutamia muita sivummalla sijaitsevia pysäköintialueita. Olle nojasi taaksepäin kotikeittiön tuolissaan ja mietti, mitä vastaisi. Oliko hän huomannut lisää aktiivisuutta? Hän pohti hetken. Ei... mutta eikö asiaa arvioisi paremmin joku sellainen, jolla oli pääsy valvontakameroihin? Hän päätti vastata esittämällä vastakysymyksen: Onko kuvissa näkynyt jotain poikkeavaa?

Aamupäivän työrupeamaan tyytyväisenä Olle päätti nauttia lounaan. Se oli hänen uusvanha suosikkinsa: kaupan valmista riisipuuroa kevyesti mikrossa kuumennettuna ja höysteeksi manteleita, kanelia sekä maitoa. Hyvää ja paljon terveellisempää kuin pizzat, joihin oli helppo sortua toimistolla, koska parakin lähellä oli rautatieaseman pizzeria.

Ruokalukemista saadakseen hän palasi tietokoneelle ja klikkasi auki Hemnet-asuntosivuston. Hän etsi taloa, rivitaloa tai huoneistoa Stäketin, Bålstan ja Sigtunan rajojen sisäpuolelta ja oli jo käynyt katsomassa vanhaa pirttiä Smidössä, uudisrakennusta Kalhällissa ja rivitaloa Bålstassa. Yksikään ei ollut tuntunut omalta. Hän ei oikeastaan tiennyt, mitä oli etsimässä, mutta tähänkään taloon hän ei voinut jäädä. Ensinnäkin se oli aivan liian iso yksineläjälle, ja toisekseen se muistutti liikaa hänen puolisostaan Anettesta, jonka kanssa he olivat pitäneet yhtä iän kaiken mutta joka oli jättänyt hänet viime vuonna bålstalaisen Chrillen takia. Anetten ja koirien muutettua pois talo

oli muuttunut tyhjäksi ja kolkoksi. Kodilta se ei enää tuntunut. Vaikkei heidän suhteensa ollut enää viime vuosina kukoistanut, ero tuntui riuhtaiseen elämän puoliksi irti juuriltaan. Riitoja ei oikeastaan ollut. Eräänä päivänä kaikki vain oli ohi.

Vaikka he olivat ihmisinä aivan erilaisia, Olle oli aina kuvitellut heidän pysyvän yhdessä elämän loppuun asti. Tietenkin hän oli raivostunut ja loukkaantunut kaksi vuotta jatkuneesta uskottomuudesta, mutta enemmän kuin Anettea hän taisikin surra mielikuvaansa heistä kahdesta – voimakaksikko, elämänkumppanit Olle ja Anette. Hän uskotteli itselleen, että uusi alkua oli hyvä juttu. Oikeastaan hän halusikin muuttaa lähemmäs Säbyholmia. Hänen kiinnostuksensa Siriä kohtaan ei ollut laimentunut, päinvastoin: hän uskoi saaneensa signaaleja siitä, että tunne oli molemminpuolinen. He olivat käyneet usein kävelyllä ja viettäneet jo monta mukavaa yhteistä illallista, mutta jostain syystä Siri tuntui jarruttelevan. Olle ei tiennyt, odottiko Siri häneltä rohkeampaa aloitetta vai menisikö silloin pilalle se, mitä oli saavutettu: läheinen mutta latautunut ystävyys. Siri oli herkkä sielu, joka oli viime vuosina kohdannut vaikeita asioita – eron ja väkivaltaa – ja liiallinen hanakkuus saattaisi vain karkottaa hänet pois. Asunnon havittelu liian läheltä saattaisi tuntua suorastaan tungettelulta, minkä takia Siri voisi vetäytyä takaisin kuoreensa ja muuttua jälleen tavoittamattomaksi.

Silti Olle ei malttanut olla klikkaamatta kuvia tilavasta kolmiosta, joka oli Säbyholmin kartanon viereisessä vanhassa talossa. Punainen puurakennusvanhus oli yli satavuotias, ja siinä oli valkoisia puukoristeita, kauniit jakopuitteelliset ikkunat sekä lounaaseen antava suuri patio, josta näki vilauksen Säbyholminlahtea. Siihen oli saneerattu neljä avaraa huoneistoa. Vanhaa oli vaalittu, mutta keittiö, kylpyhuone, lattia ja pinnat oli uusittu muutama vuosi sitten. Kahden viikon päästä oli avoin näyttö. *Yksityisnäytöt puhelinvarauksella.* Pitäisikö kumminkin käydä vilkaisemassa? Eihän siitä tarvitsisi kertoa Sirille. Tai ehkä nimenomaan kannattaisi. Ties vaikka Siri haluaisi mukaan.

Puhelin havahdutti Ollen ajatuksistaan. Puhelu oli Anettelta. Mitä nainen halusi?

"Anette? Mitä kuuluu?" Olle sanoi neutraalisti.

"No hei, viime kerrasta onkin aikaa. Mitä kuuluu?"

"Hyvää. Entä sinulle?"

Anette yskähti ja piti kummallisen tauon. "Miten sen nyt ottaa. Rehellisesti sanottuna minulla menee... päin helvettiä."

"Onko jotain tapahtunut?" Olle huolestui, että Anette oli saanut syöpädiagnoosin tai jotain muuta dramaattista.

"Chrillestä tämä johtuu."

Olle nousi tuolilta ja käveli keittiössä ajatusten vilistäessä ristiin rastiin.

"Ei minusta oikein ole terapeutiksi sinulle. Vai haluatko tehdä ilmoituksen? Onko hän ollut väkivaltainen?"

Puhelimessa tuli hiljaista, ja Olle kuuli Anetten nielaisevan.

"Anteeksi. Oli väärin soittaa."

"Mutta soitit kumminkin. Mistä siis kiikastaa?"

Olle kuuli nyhkyksen.

"Hänellä on joku toinen."

Olle huokaisi ja istahti hämmentyneenä keittiön tuolille hiuksiaan haroen.

"Ikävää. Todella ikävää."

Pitkäksi aikaa tuli hiljaista.

"No, se on loppu nyt. Tunnen oloni idiootiksi. Ja usko pois, että olen epäroinyt soittaa."

Olle ei tiennyt, mitä sanoa.

"Etkö voi jutella jonkun hyvän naisystävän kanssa?"

"Voisin, mutta juttu on niin, ettei minulla ole... paikkaa, missä asua."

Olle meni ymmälleen.

"Minkä minä sille mahdan?"

Olle kuuli Anetten hermostuneen hengenvedon.

"Tämä voi kuulostaa tosi tyhmältä, mutta... voinko muuttaa kotiin?"

Olle henkäisi hämmästyneenä.

"Kotiin? Tännekö? Mitä sinä oikein ajattelet? Meidän suhteemme on ohi. Miten muka voisit asua täällä?"

"Ajattelin, että vierashuoneessa."

Olle ei tiennyt, mitä vastata. Tämä oli absurdia ja täydellinen yllätys. Talon ositustakaan ei ollut vielä toimitettu, joten teknisesti Anette oli yhä toinen omistaja. Kysymys kuului, voisiko Anetta estää muuttamasta taloon, jonka hän vielä omisti.

"Kuule, minun täytyy vähän miettiä."

"Tee se. Tiedän, että olet maailman kiltein. Chrille on pois tämän viikon, *hänen* kanssaan tietysti, mutta tulee kotiin viikonlopuksi. Joten perjantain jälkeen minulla ei ole yösijaa. Mieti asiaa, niin jutellaan. Olisin todella kiitollinen."

"Selvä. Pidä huolta itsestäsi. Ollaan yhteydessä", Olle sanoi ja katkaisi puhelun. Hän tuijotteli pitkän aikaa kattoon ennen kuin hautasi kasvot käsiinsä. Helskutti sentään, mitä tästäkin seuraisi? Miltä hänestä tuntuisi, jos hän suostuisi tähän? Entä jos hän kieltäytyisi? Voisiko hän ylipäänsä kieltää toiselta oikeuden asua tämän omassa talossa?

Puhelin soi, ja ensimmäiseksi Olle ajatteli, että Anette siellä taas, mutta soitto tuli eri numerosta.

"Poliisi, Olle Magnusson."

"Hei, Sören Alm soittaa Stora Ekebystä", sanoi hengästynyt ja kiihtynyt miehen ääni. "Huomasimme juuri äsken, että viisi lampaistamme täällä Rösaringin rinnelaitumella on raadeltu. Kolme on kuollut, kaksi vakavasti loukkaantunut. Loput laumasta ovat sokissa."

"Olen pahoillani. Osaatko arvioida, mikä peto on ollut asialla? Oletko itse tai onko kukaan muu tilalla nähnyt mitään erikoista?"

"Ei meillä ole mitään havaintoa, mutta vain susi, ilves tai jokin taistelukoira voisi aiheuttaa tällaiset vahingot. Tuntuu todella pahalta. Eihän tässä tiedä, arvaako lapsiakaan päästää pihalle."

"Ymmärrän. Olen siellä tunnin kuluessa", Olle sanoi ja tajusi, että saisi unohtaa toiveensa rauhallisesta työpäivästä.

VAARA VAANII IDYLLISESSÄ MAALAISKYLÄSSÄ

Siri Ehrensvärd on alkukesän aamuna noutamassa lehteä, kun juttelemaan pysähtyy nainen sotilaspuvussa ja reppu selässä. Pari päivää myöhemmin entiseksi eliittijoukkojen sotilaaksi paljastunut nainen ilmoitetaan kadonneeksi, ja etsinnät käynnistyvät. Pian selviää, että metsässä liikkuu suurempiakin uhkia kuin lampaita kenties vaaniva susi. Siri seuraa komean paikallispoliisi Ollen johtamaa tutkintaa ja pyörittää samalla vilkasta taimitarhaa – veljenpoika Antonista ei ole hyötyä, sillä tämän on tehtävä vaikutus suureen rakkauteensa kesyttämällä pahaluontoinen hevonen.

"Nokkela ja viihdyttävä hyvän mielen dekkari."

GÖTEBORGS-POSTEN

"Jos pidät Christien dekkareista, Hjulström voi olla sinulle kiinnostava kirjailijauutuus." **APU**

www.tammi.fi

9 789520 453206

84.2

ISBN 978-952-04-5320-6